

ястия, поканиха са сички гости и на сѣдаха се на редъ: старъ до стара, младъ до млада, дете съсъ дете. Сториха си кръстътъ ви ядоха и за пиѣхъ съ рѣдка, или никога такъвази не ставала тамъ веселбж! исправиха са свирци, станаха песнопойци, свирци свирни свиреха, песнопойци песни пѣяха, се юнашки и сидерю угодни. Като поядоха попиѣха и досита са на трапеза по веселиха, Сидеръ викна на дворътъ хоро да стане. Станаха сички, големо са хоро средъ дворътъ изви, Сидеръ хорото поведе. Средъ хорото стоеше пѣлъ чебуръ съсъ вино. Пънку наредъ черпеше, секо му по чашка, а сидерю по цѣлъ медникъ, който го не съ ржка поемваше. а юнашки съсъ жжи, и като са хвърлеше да подскочи, млади са олавеха за глава, стари за брада. Споредъ както казва предание то, ѣли са и пили, пили и весалили тѣкло три дни и три ноци. На четвъртитъ денъ Сидеръ предложилъ на пънкъ, че ще ходи на свинцовъ и рекалъ: пѣтникътъ го пѣтъ чака, потрѣба ма бани за свинцовъ за кѣшни отъ тамъ пазаруваня и азъ ти ежмъ другаринъ, одговорилъ пънку. Тогази Сидеръ заржчалъ да са одделетъ на стрѣна най сиромасите, сироти и вдовици, трѣгналъ наредъ и на сѣко сложилъ въ ржката по неколко желтици и самъ съ раката си сичките съ по чашка винце почарпалъ. Сичките тогази изобщо на крака му испѣли една песенъ, по благодарили му, благословили го и са разишли по кѣшята си съ голѣма радостъ и благодарение, а сидеръ и пънку са натѣкмили за на пѣтъ.

Сидеръ любелъ да варви пѣтъ пѣща, йоще му подраго било, когато си воделъ биволите, защото биле много видача и тичели следъ него като мрени, за това и сега си повелъ биволите, а пънку седналъ на кодата. Пънку знаялъ искусно да свирѣ съ свирка и кавалъ, съ кавалъ свирелъ той кога бивалъ на трапеза, а съ свирка кога билъ на къръ, или варвѣлъ на пѣтъ, а Сидеръ билъ добаръ песнопоецъ, Гласъ ималъ той високъ и гърмеливъ, но сладкъ и ясенъ, Това е било главната причина на тѣхното спобратеніе. Пънку надулъ осеновата си, девѣтъ години ненадувана свирка, а Сидеръ напредъ биволите си викналъ и си ясно запѣлъ. Гласътъ на свирката и гласътъ на Сидеря, като са слѣли въ едно, съставили разногласна гармония, която са чуто и пѣлъзеливо като магла по се поле разстинала, ослушали съ тамъ врана и и осорлица, стадовѣтъ бдителъ овчаринъ, обжнатъ въ тѣрхавѣтъ си ямурлукъ, на кривакътъ си са подирялъ и обвисналъ средъ снѣжното тамъ поле слушалъ и едвамъ мижалъ, като че го люлеела тѣзи пѣсенъ съсъ се поле дордѣ испѣжтъ песенъ и две, и да по третѣтъ стигнали въ свинцовъ.

Както са чува злото скоро, тѣй са скоро чува и доброто. Сидеръ са йще веселилъ у пънкови, чудо са по сичката тамъ околностъ и свинцовчените, турци и българе вече на вѣрно знаели, че арапинътъ са убилъ отъ единъ герой, рзбралн йоще, че